

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/13/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716203025
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2716203025.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: J. N., nar. XX.X.XXXX, adresa J., K. XXX/XX, o zaplatenie 3.311,31 Eur s príslušenstvom, na odvolanie oboch strán proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 7C/154/2016-83 zo dňa 4.7.2017, žalobcu v zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania, žalovanej vo vyhovujúcej časti, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalovanej voči vyhovujúcej časti napadnutého rozsudku **o d m i e t a**.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v žalobcom napadnutej zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania **z r u š u j e** a vec mu v zrušenom rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku rozhodol nasledovne: „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi na účet vedený v N. D. I. a. s., IBAN: I XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 3.040,74 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.111,72 Eur od 1.9.2015 do 21.9.2015, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.080,74 Eur od 23.9.2015 do 19.11.2015, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.040,74 Eur od 20.11.2015 do zaplatenia, a to do 15. dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu zamietá.

Súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania 76 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Súd prvej inštancie pritom vychádzal zo skutkového stavu ako ho zistil z vykonaného dokazovania, že žalobca uzavrel s žalovanou (fyzickou osobou) dňa 17.10.2014 v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver v sume 3.500,- Eur. Medzi účastníkmi zmluvy boli dohodnuté pravidelné mesačné splátky po 58,41 Eur v počte 120, poplatok za poskytnutie úveru 175,- Eur. Zmluvné strany ďalej dohodli RPMN 19,04 %, priemernú RPMN ku dňu podpisu zmluvy 16,81 %, ročnú úrokovú sadzbu 15,9 % do splatnosti, termín splatnosti prvej splátky: 27.10.2014, konečnú splatnosť: 27.9.2024. Z obsahu zmluvy mal súd preukázané, že výška mesačnej splátky je špecifikovaná sumou 58,41 Eur, čiže nie je presne špecifikovaná v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k dňu uzatvorenia zmluvy. Zmluvou sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej peňažné prostriedky do určitej výšky a táto sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť, zaplatiť celkovo 7.184,20 Eur a splniť ostatné povinnosti podľa tejto zmluvy. Z výpisu z účtu mal súd objektívne preukázané, že žalovanej bol reálne poskytnutý úver v sume 3.500 Eur. Žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním, porušila zmluvné povinnosti a pohľadávku neuhradila. Žalobca vyzval žalovanú upomienkou na zaplatenie sumy 149,97 Eur najneskôr do 6.7.2015. Listom z 31.8.2015 vyzval žalovanú na predčasné splatenie úveru v celkovej sume

3.594,58 Eur s príslušenstvom do 10.9.2015. Ku dňu podania doručeného súdu 9.6.2016 predstavovala pohľadávka nesplatenú istinu 3.311,31 Eur, nezaplatené úroky 147,93 Eur, nezaplatené poplatky za poistenie 2,86 eur, úroky z omeškania 1,50 eur. Podľa žalobcu nesplatenú istinu úročí úrokom z omeškania 5 % ročne od dní, v ktoré došlo k čiastočným platbám. Z obsahu vyjadrenia a listín predložených žalobcom mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaná zaplatila žalobcovi celkovo sumu 459,26 Eur. Žalobca v rámci písomných vyjadrení uviedol, že súčasťou zmluvy o úvere sú zmluvy obchodné podmienky banky. Počet a termíny splátok sú rovnaké, taktiež aj úroky a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky, to platí aj o výške splátky. Žalovaná sa k žalobe nevyjadřila.

3. Vec súd právne posúdil podľa ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy k 17.10.2014, § 517 ods. 1 a 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k 17.10.2014, s použitím čl. 3b 1 Smernice č. 13/1993 Rady ES, § 497 a § 499 Obchodného zákonníka.

4. Z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci súd vyvodil záver, že žaloba bola podaná dôvodne len v časti. Na základe písomnej úverovej zmluvy žalobca poskytol žalovanej reálne úver 3500 eur. Medzi účastníkmi zmluvy boli dohodnuté pravidelné mesačné splátky v sume 58,41 eur splatné vždy k 27. dňu v mesiaci, celková suma na splatenie 7184,20 eur, počet mesačných splátok 120, RPMN vo výške 19,04 %, ročná úroková sadzba 15,9 % do splatnosti. Žalovaná nezaplatila splátky riadne a včas, dostala sa do omeškania, nesplátila celú istinu. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania ako aj úroky od 1.9.2015.

5. Z obsahu úverovej zmluvy si súd prvej inštancie ustálil, že v nej nebol v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. jasne a určite vymedzený počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov. Bola uvedená len výška mesačnej splátky. Takýmto postupom sa obchádzali jednotlivé ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. a to základné náležitosti zmluvy stanovené v § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Nakoľko v zmluve nebola splnená základná náležitosť podľa cit. ust. rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výškou splátok, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Amortizačná tabuľka nebola doložená k žalobe a teda k úverovej zmluve. Z toho si súd ustálil, že predmetná tabuľka ani len nebola súčasťou úverovej zmluvy.

6. Súd prvej inštancie mal z listín predložených žalobcom preukázané, že žalovaná zaplatila celkovo sumu 459,26 eur. Súd odčítaním celkovo zaplatenej sumy 459,26 eur od reálne vyčerpanej celkovej sumy 3500,- eur zistil, že žalovaná doposiaľ neuhradila istinu 3040,74 eur. Nakoľko na úver je potrebné obligatórne prihliadať ako na bezúročný a bez poplatkov a žalovaná preukázateľne neuhradila z poskytnutého úveru sumu 3040,74 eur, súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť práve túto sumu 3040,74 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania 5 % ročne (prihliadajúc na to, že takúto výšku si uplatnil samotný žalobca) od dňa po zosplatení pohľadávky, berúc do úvahy jednotlivé úhrady. Vo zvyšku súd žalobu zamietol.

7. S prihliadnutím k výkladu priaznivejšieho pre spotrebiteľa (§ 54 ods. 2 OZ) súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je podaná dôvodne len v časti doposiaľ nesplatených častí úveru. Súd dodal, že vychádzal zo Smernice rady 13/93/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, kde v čl. 3 ods. 2 sa nepovažuje podmienka za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

8. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol s použitím ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 76%. Vychádzal pritom z toho, že žalobca žiadal zaplatiť 3.463,60 Eur, súd mu priznal 3.040,74 Eur, teda úspech žalobcu bol 87,79% a úspech žalovanej 12,20% a čistý úspech žalobcu bol 76%.

9. Na záver rozsudku súd prvej inštancie odkázal na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-42/15 a uviedol, že sa nestotožňuje s tým, že v prípade amortizácie istiny má spotrebiteľ právo vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky a rozpis každej splátky. Zastáva názor, že takáto amortizačná tabuľka by mala byť neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, aby bola

spotrebiteľovi k dispozícii už na začiatku zmluvného vzťahu. Tu odkázal na bod 42 predmetného rozsudku.

10. Proti tomuto rozsudku podľa obsahu výlučne v jeho zamietajúcej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania podal odvolanie žalobca s tým, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho sa domáhal, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania, včítane odvolacieho, vo výške zaplatených súdnych poplatkov. K tvrdeniu súdu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. poukázal na bod 1.1 predmetnej zmluvy o pôžičke podľa ktorého jej neoddeliteľnou súčasťou sú obchodné podmienky, v ktorých je uvedená výška anuitnej splátky, termín splatnosti prvej splátky, počet anuitných splátok, periodicity a termín splatnosti anuitnej splátky. Zároveň v bode 2.5.3. obchodných podmienok je bližšie popísané anuitné splácanie s tým, že pravidelná mesačná splátka, ktorá je vždy rovnaká, s výnimkou poslednej, sa skladá z časti splátky istiny, z časti splátky úrokov, pričom pomer výšky istiny a úrokov sa v priebehu splácania úveru mení. Z uvedeného potom odvolateľ vyvodil, že počet a termíny splátok, istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky, čo platí aj pre údaj o výške splátky. Banka pritom bezplatne počas doby trvania zmluvy poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá uvádza splátky, lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov. Výška, počet a termíny splátok a iných poplatkov sú uvedené už v samotnom texte zmluvy, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k nesplateným zostatkom zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Bod 2.5.5. obchodných podmienok pritom určuje poradie uspokojovania pohľadávky.

11. V ďalšom odvolateľ poukázal na rozsudok ESD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej, z ktorého zdôraznil, že čl. 10 ods. 1, 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere... v spojení s čl. 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí nevyhnutne byť vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči a čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Podrobnou náležitosťou úverovej zmluvy teda nie je podrobný rozpis výšky a počtu termínov každej zo splátok na časť pripadajúcu na istinu, úroky a iné poplatky a zároveň štát ani nemôže zákonom upraviť povinnosť pre veriteľov takýto presný rozpis v zmluve uvádzať. Čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Žalobca tiež odkázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 12C/149/2016-60, Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/68/2017, v ktorých súdy dospeli k obdobným záverom. Podľa žalobcu je nesporné, že zmluva obsahuje údaje o výške, počte a termínoch anuitnej splátky, v bode 1.2 v tabuľke zmluvy sa prehľadne a zrozumiteľne nachádzajú tieto údaje a tak žiadny spotrebiteľ nemôže mať pochybnosti o tom v akej výške a kedy bude poskytnutý úver splácať. V závere odvolania žalobca upriamil pozornosť aj na informáciu odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS z 18.4.2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku SD EÚ vo veci C-42/15, z ktorého citoval, že vo svetle tohto rozsudku nemožno podľa Smernice 2008/48 v rámci náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (istina - úrok - poplatky). Podľa NBS vo svetle rozsudku C-42/15 nemožno podľa Smernice 2008/48 žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu..., § 9 ods. 2 písm. l) neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ani dôvodová správa k predmetnému ustanoveniu nenaznačuje, že by zákonodarca mal uvedeným ustanovením v úmysle sprísniť požiadavku zakotvenú v Smernici 2008/48.

12. Žalovaná písomné vyjadrenie k doručenému odvolaniu žalobcu do súdneho spisu nedoručila.

13. Proti predmetnému rozsudku podala odvolanie aj žalovaná, vychádzajúc z jeho obsahu výlučne voči vyhovujúcej časti (prvej výrokovej vete). V predmetnom podaní popísala zdravotné problémy seba aj manžela, v dôsledku ktorých majú zvýšené náklady na lieky a nevedeli dlh uhrádzať. Uviedla, že sa

snaží dôchodok nosiť do Prima banky koľko môže, spláca ako môže s tým, že má záujem sa dohodnúť, ale Prima banka na jej listy nereaguje. V závere predom ďakuje za pochopenie s tým, že jej dajú šancu splácať.

14. Keďže predmetné odvolanie žalovanej nemalo zákonom predpísané náležitosti, súd prvej inštancie na podnet odvolacieho súdu uznesením č.k. 7C/154/2016-140 zo dňa 28.11.2018 vyzval žalovanú, aby v lehote 15 dní od doručenia uznesenia doručila doplnené a opravené odvolanie o presne popísané náležitosti s poučením, že ak v príslušnej lehote odvolanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nebude možné v odvolacom konaní pokračovať, odvolací súd odmietne odvolanie v súlade s § 386 písm. d) CSP.

15. Predmetné uznesenie - výzva bola žalovanej, podľa pripojenej doručenky, doručená riadne do vlastných rúk dňa 4.12.2018, avšak žalovaná na výzvu podaním do súdneho spisu nezareagovala, nedostatky podaného odvolania teda neodstránila.

16. Žalobca k doručenému odvolaniu žalovanej predložil stručné písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že z doručeného podania nevyplýva, že by žalovaná nejakým spôsobom spochybňovala rozsudok, nakoľko len opisuje svoju životnú situáciu. Žalovaná nielenže nespĺnila formálne kritéria pre podanie odvolania, ale najmä neuviedla žiadny argument proti správnosti napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na to žalobca navrhol, aby bolo podanie žalovanej v zmysle § 386 písm. d) CSP odmietnuté.

17. Odvolací súd sa prioritne zaoberal naplnením formálnych podmienok pre podanie odvolania žalovanou.

18. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

19. V zmysle § 373 ods. 1 CSP ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

20. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov podľa písm. a) až c), na daný prípad sa nevzťahujúcich; a v zmysle § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

21. Podľa § 386 písm. d) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

22. Vychádzajúc z vyššie citovaných procesných ustanovení, bolo povinnosťou odvolateľky svoje odvolanie vybaviť náležitostami vyžadovanými zákonom. Najdôležitejšími obsahovými náležitostami odvolania je uvedenie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v čom sa vidí jeho nesprávnosť a odvolací návrh - petit. V ňom odvolateľ uvádza, ako by podľa jeho želania mal súd rozhodnúť, resp. ako by mal znieť výrok rozhodnutia odvolacieho súdu. Ním zároveň stanovuje rozsah odvolacieho prieskumu, pretože v zmysle cit. § 379, § 380 CSP odvolací súd je zásadne rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

23. Odvolanie podané žalovanou, v rozpore s vyššie uvedeným, nemá ani základné zákonné náležitosti, najmä nie je zrejmé v akom rozsahu rozsudok napáda, z akých dôvodov rozhodnutie považuje za nesprávne, chýbajú v ňom odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 CSP a nevyplýva z neho ani čoho sa domáha, odvolanie teda neobsahuje ani odvolací návrh. V zmysle cit. § 373 ods.1 veta druhá CSP pritom súd ani nemôže a nevyzýva odvolateľa na dopĺňanie odvolacích dôvodov. To platí samozrejme aj v prípade, ak odvolanie žiaden odvolací dôvod neobsahuje. Vady podaného odvolania žalovaná neodstránila, ani napriek výzve súdu prvej inštancie uznesením č.k. 7C/191/2016-140 zo dňa 25.11.2018, v ktorom bola riadne poučená ako má svoje podanie doplniť, aj o následkoch jeho nedoplnenia. Žalovaná na uznesenie - výzvu nereagovala.

24. Zhrnúc vyššie uvedené, keďže v danom prípade odvolanie podané žalovanou nemá základné náležitosti v zmysle cit. ust. § 363 CSP, najmä v ňom absentuje riadny odvolací petit, žalovaná ani

na výzvu súdu uznesením vytknuté vady odvolania neodstránila, pričom absencia odvolacieho návrhu je vadou odvolania, pre ktorú nemožno v odvolacom konaní pokračovať, Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP), odvolanie žalovanej ako nemajúce základné zákonné náležitosti, s použitím cit. ust. § 386 písm. d) CSP odmietol.

25. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutých častiach vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v žalobcom napadnutých častiach je nevyhnutné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. c) v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

26. Predmetom konania odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď na základe aplikácie ust. § 9 ods. 2 písm. k) v spojení s ust. § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch... ustálil, že v dôsledku toho, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k), teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo viedlo k zamietnutiu časti žaloby odvolaním žalobcu napadnutým zamietajúcim výrokom; čiastočné zamietnutie žaloby potom malo za následok priznanie náhrady trov konania žalobcovi iba v rozsahu pomeru jeho úspechu. Vyhovujúca časť rozsudku nebola účinne, vzhľadom na predtým uvedené, napadnutá odvolaním, nadobudla právoplatnosť a nestala sa predmetom odvolacieho prieskumu.

27. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

28. Základnou spornou otázkou bolo, či predmetná zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

29. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

30. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

31. Európsky súdny dvor v rozsudku z 9.11.2016 vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (ďalej len Rozsudok) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

32. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať v zmysle písm. k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia; podľa písm. f/ dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

33. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

34. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

35. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

36. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k

riešení, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

37. Cit. Rozsudok ESD konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice.

38. Súdny dvor EÚ v rozsudku C-212/04 v ods. 110 a 111 uviedol: „...povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva... Zásada konformného výkladu však predsa len vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou...“ Súd členského štátu je teda povinný eurokonformnému výkladu pokiaľ je to len možné. Túto skutočnosť zohľadnil aj NS SR v nasledujúcom rozhodnutí.

39. V rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. V predmetnom konaní nebolo sporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všeobecné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Sporným nebolo ani to, že vymedzuje tiež celkovú výšku úroku, výšku mesačnej anuitnej splátky, počet splátok a termíny splátok. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky. Obdobný právny názor vyjadril Najvyšší súd už aj vo svojich ďalších rozhodnutiach napr. sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018 a sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.4.2018.

40. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie NS SR uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť

uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

41. Zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (mediiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v cit. rozsudku SD EU. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

42. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, záver súdu prvoinštančného súdu o tom, že predmetný úver sa považuje v dôsledku absencie tohto údajá za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona potom nie je opodstatnený a dôvodný. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v otázke splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z.), odvolací súd uzatvára, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

43. V dôsledku prijatia vyššie uvedeného nesprávneho právneho záveru sa potom súd prvej inštancie už nezaoberal právnou a vecnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatňovaných úrokov a poplatkov, a neposkytol tak žalovanému spotrebiteľovi ex offo súdnu ochranu jeho práv a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ust. § 295 CSP v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

44. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zamietajúceho výroku a v závislom výroku o trovách konania, s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované (v danom prípade nevyhnutné) dôkazy, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania a dvojinštančnosť súdneho konania nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom, a podľa § 391 ods. 1 CSP v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

45. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní v právoplatne neskončenej vrátenej časti bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov na úroky a poplatky, za tým účelom v súlade s ust. § 295 CSP doplniť dokazovanie, jeho výsledky nadväzne opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a následne v právoplatne neskončenej časti znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí pritom prvoinštančný súd rozhodne zároveň aj o náhrade trov konania včítane tohto odvolacieho (§ 396 ods. 1 CSP).

46. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).